"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ, ଯଦି ଖରାପ ସଙ୍ଗର ରଂଗ ଲାଗିଗଲା ତେବେ ତଳକୁ ଖସିଯିବ କାରଣ କୁସଂଗ ବୁଦ୍ଧିକୁ ତୁଚ୍ଛ କରିଦିଏ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ଉତ୍ସାହ ରହିବା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଗାଆଁ ଗାଆଁରେ ଯାଇ ସେବା କରିବୁ । ତୁମ ପାଖରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି, ତାହା ସେବା ଅର୍ଥେ ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନିଜର ପଣତକୁ ମୁକ୍ତ କର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଟାଅ । କୌଣସି ଜିନିଷରେ ମମତ୍ୱ ରଖ ନାହିଁ କିମ୍ବା କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଅ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ଏହି ପାପର ଦୁନିଆରୁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କୁହାଯାଏ ପାପ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦୁନିଆ, ତେବେ ସବୁଥିରେ ଆତ୍ମାର ହିଁ ନାମକୁ ଯୋଡା ଯାଇଛି । ଏବେ ଏଠାରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି କେବେ କେହି କହି ନଥା'ନ୍ତି, ଯେ କୁଆଡେ ନେଇଚାଲ ପ୍ରଭୁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମକୁ ଏବେ କୌଣସି ପଣ୍ଡିତ କିମ୍ବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କିମ୍ବା ଶାସ୍ତ୍ରବାଦୀ ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଜାଣିନଥିଲି, ରାମାୟଣ ଆଦି ଶାସ୍ତ୍ର ତ ବହୁତ ପଢୁଥିଲି । ବାକି ଏହି ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ନିଜେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛି ଏବଂ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଲା ପାପ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଦୁନିଆ । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେବଳ ଏତିକି କହିବେ ଯେ ଏମାନେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ବାସ୍ ଏହିଭଳି କହି କହି ଶିବଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ କାହାର ପୂଜା କରିବ ? ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଶିବ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହେଲେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ପିତା, ଟିଚର ଏବଂ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଗୁରୁ । ସାଥିରେ ଘରକୁ ନେଇଯିବାର ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗୁରୁମାନେ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହା ମଧ୍ୟ ସେମାନେ କ'ଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଇପାରିବେ । ଏବେ ତୁମେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ ଏଠାରୁ ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବ । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିଲେ ମଜା ଆସିବ । ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ — ସନ୍ତାନମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢ । ପାଠପଢାରେ କେବେ ବି ଅବହେଳା କର ନାହିଁ । କୁସଂଗରେ ପଡ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ, କ'ଣ ପାପ କରିଛୁ ଏବେ ଆମେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏଠାରେ ଘର ତିଆରି କରିବାର ଚିନ୍ତା କାହିଁକି କରିବା । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି ସେସବୁକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ନଚେତ୍ ତାହା ବିଘ୍ନ ପକାଇବ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଆଉ ମନ ଲାଗୁନାହିଁ । ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନିଜର ହୀରା-ନୀଳାରେ ମହଲ ତିଆରି କରିବା । ଏହି ଦୁନିଆର ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଯଦି ଭଲ ଲାଗୁଥିବ ତେବେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ସମୟରେ ସେଥିପ୍ରତି ମୋହ ଚାଲିଯିବ । ଯଦି ମୋର ମୋର ବୋଲି କହୁଥିବ ତେବେ ତାହା ଶେଷ ସମୟରେ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଯିବ । ଏସବୁ ତ ଏଇଠି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ଚାଲିଯିବା, ତେଣୁ ଏଠି କାହିଁକି ମନ ଲଗେଇବା । ସେଠାରେ ବହୁତ ସୁଖ ରହିଛି । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଲା ସ୍ୱର୍ଗ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା । ଏହା ତ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ, ଆମର ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ଆମର ମୋହ ତୁଟାଇବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- କୌଣସି ବସ୍ତୁରେ ମମତା ରଖ ନାହିଁ । ଖାଇବାରେ ବେଶୀ କିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥାଏ । ବେକାର ବସ୍ତୁରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହୁତ ହୋଇଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବାର ବହୁତ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରହିବା ଦରକାର । କେହି କେହି ଏମିତି ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଗାଆଁ ଗାଆଁରେ ସେବା କରିବାର ସଉକ ରହିଛି । ବାକି ଯାହାକୁ ସେବାର ସଉକ ନାହିଁ, ସିଏ କେଉଁ କାମର । ଯେପରି ପିତା ସେହିପରି ପୁତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କର ହିଁ ପରିଚୟ ଦିଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଉକ ରହିଥାଏ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ସାହାସ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମର ସବୁ କିଛି ସେବା ପାଇଁ ଅଟେ । ଏହି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦିଅ । ବାବା ତ କେବଳ ଜଣେ । ଯିଏକି ଭାରତରେ ଆସିଥିଲେ । ଭାରତରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କାଲିର କଥା, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ତା'ପରେ ପୁଣି ରାମ ସୀତାଙ୍କର । ପୁଣି ବାମ ମାର୍ଗରେ ତଳକୁ ଖସିଲେ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ସିଡ଼ିରୁ ତଳକୁ ଖସିଲେ ଏବେ ପୁଣି ଚଢତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆରୋହଣ କଳା ହେଉଛି ଏହା ସେକେଣ୍ଡର କଥା ।

ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ ସ୍ନେହ । ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି ଦୁନିଆ ସହିତ ଲୋକଦେଖାଣିଆ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ଏହା ତ ବିନାଶ

ହେବ । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ କେବେ ବି ଭୋକରେ ମରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସଉକ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମର ଈଶ୍ୱରୀୟ ମିଶନ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କେହି ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହୋଇଥାଏ । କ୍ରାଇଷ୍ଟ ଆସିଲେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କଲେ, ଧର୍ମ ସବୁ ବଢି ବଢି ଚାଲିଲା । ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିଚାଲି ତଳକୁ ଖସିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆସି ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଗଲେ । ଏବେ ବାବା ଆସି ଜାଗ୍ରତ କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି, ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ତୁମକୁ ତଳକୁ ଖସିବାର ଥିଲା । ତୁମର କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା ଏଭଳି ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏବେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତୁମେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନିଅ । ମୁଁ ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା ବଜାରର ଛି ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଖରାପ ଜିନିଷ ଖାଅନାହିଁ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଏହା ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଅଟେ, ଯାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଡ୍ରାମାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନକୁ ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରିବ । ପ୍ରଥମତଃ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦରକାର । ସେବାପାଇଁ ପରସ୍ପର ମିଶି ଗ୍ରୁପ୍ କରିନେବା ଦରକାର । ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିବା ଦରକାର । ଏଥିରେ ଡ଼ରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଚିତ୍ର ଆଦି ସବୁ ତୁମକୁ ମିଳିବ । ତୁମ ଦ୍ୱାରା ସେବା ବହୁତ ହେବ । କହିବେ ଆପଣମାନେ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଆମକୁ କିଏ ଶିଖାଇବ ? କୁହ, ଆମେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ । ଘରର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ତୁମେମାନେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାବା ସେବାପାଇଁ ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସାହସ ରହିଲେ ସେବା ମଧ୍ୟ ବଢିଥାଏ । ଏହା କୌଣସି ମେଳା ନୁହେଁ ଯେ ୧୦-୧୫ ଦିନ ମେଳା ଚାଲିବ ପୁଣି ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଏହି ମେଳା ତ ସବୁବେଳେ ଚାଲିଥିବ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ । ଯାହାକୁ ସଚ୍ଚା ମେଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତ ମିଳନ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତାହା ତ’ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲିଛି । ମେଳା (ମିଳନ) ବନ୍ଦ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ସେବା ଶେଷ ହେବ । ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେବାର ବହୁତ ସଉକ ରହିବା ଦରକାର । ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ତାହା ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛେ । ଏଭଳି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସେମିନାର କର । ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ରାୟ ନେଇ ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ଯଦି କୌଣସି ସହଯୋଗର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡେ ତେବେ ବାବା ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ଅଛି । ଚିନ୍ତା କରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ନହେଲେ ସ୍ଥାପନା କିପରି ହେବ । ଦ୍ୱିତୀୟ କଥା ହେଲା, ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ହୀରା ସମାନ ହେଉଛ । ବାବା ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଏତେ ସିଧା କରୁଛନ୍ତି, ମାୟା ପୁଣି ନାକକୁ ଧରି ପଛ କରେଇ ଦେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧି ହଟେଇ ଦେଉଛି ।

ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସାଙ୍ଗ କରିବା ଦରକାର । ଖରାପ ସାଙ୍ଗର ରଙ୍ଗ ଲାଗିଲେ ତଳକୁ ଖସିଯିବ । ବାବା ବାଇସ୍କୋପ ଅର୍ଥାତ୍ ସିନେମା ଆଦି ଦେଖିବାକୁ ମନା କରିଥା’ନ୍ତି । ଯାହାକୁ ବାଇସ୍କୋପ୍ (ସିନେମା) ଦେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବ ସେ ପତିତ ନ ହୋଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆସୁରୀ ଚାଲିଚଳନ ରହିଛି । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ବୈଶ୍ୟାଳୟ । ବାବା ଏବେ ଶିବାଳୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବୈଶ୍ୟାଳୟକୁ ପୂରା ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ଭଳି ଆସୁରୀ ନିଦରେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଶିବାଳୟକୁ ଯାଉଛୁ । ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ମାଙ୍କଡ ସଦୃଶ ଥିଲୁ । ଏହା ଉପରେ ରାମାୟଣରେ ମଧ୍ୟ କାହାଣୀ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଛ । ତୁମେ ନିଜର ଶକ୍ତି ବଳରେ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ପୁଣି ଏହି ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କାହାକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଦାନ ଦେବ ନାହିଁ ତେବେ ଫଳ କିପରି ମିଳିବ । ପ୍ରଥମେ ୧୦-୧୫ ଜଣଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ତା’ ପରେ ଯାଇ ଖାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସ, ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଏହା ତ’ ପତିତ ଦୁନିଆ । କେବଳ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ଯାଇ ପାବନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ, ତୁମର ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ କାହାକୁ ନା କାହାକୁ ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣାଇ ପୁଣି ଆସି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ଦରକାର । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଚାଲ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ମନେପକାଇଲେ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା!

ରାତ୍ରି କ୍ଲାସ୍- ୧୭-୩-୬୮

କେବେ ବି ଯଦି କୌଣସି ଭାଷଣ ଆଦି କରିବାକୁ ଯାଉଛ ତେବେ ପରସ୍ପର ମିଶି ଦୁଇ ଚାରିଥର ଅଭ୍ୟାସ କର, ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟ ଯୋଡି ଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର, ତେବେ ଶୁଦ୍ଧ ଭାଷଣ କରିପାରିବ । ମୂଳ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ (ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ) ହିଁ ଯଦି ତୁମେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିଲ ତେବେ ସବୁ କଥାରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଏହିଭଳି, ଆଲୋଚନା ଚକ୍ର ଇତ୍ୟାଦି କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଝିବାକୁ ଲାଗିବେ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ମାୟାର ତୋଫାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଲାଗିଥାଏ । ବିଶେଷ କରି ଲେଖିଥାନ୍ତି ଯେ ବାବା ମୁଁ କାମ ବିକାରର ଚାପୁଡା ଖାଇଲି, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଯେ କରିଥିବା ରୋଜଗାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବା । କ୍ରୋଧ କରିଲେ କୁହାଯିବ କିଛି କ୍ଷତି ହେଲା । ଏଥିପାଇଁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ, ଯେ କାମ ଉପରେ

ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରିଲେ ଜଗତଜିତ ହୋଇପାରିବ ନଚେତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପରାଜିତ ହୋଇଯିବ । କାମ ବିକାରଠାରୁ ପରାଜିତ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସବୁ ରୋଜଗାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତା' ସହିତ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ତେଣୁ ବହୁତ ସାବଧାନୀ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ବାଦଶାହୀ ମିଳିଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଥରେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହି ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ଆମେ ସେହି ରାଜଧାନୀକୁ ଯାଉଛେ । ତେବେ ସବୁ କିଛି ପାଠପଢା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପାଠପଢା ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ଆଧାରରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୋଇପାରିବ । ତୁମମାନଙ୍କର ରେଜିଷ୍ଟର ମଧ୍ୟ ଦରକାର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜଣା ପଡିବ ଯେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିଛ । ଯେତେ ବେଶୀ ଧାରଣା କରିବ ସେତେ ମିଠା ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମଧୁର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନ ଦରକାର । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ଦିନ ଆଜି ଆସିଯାଇଛି । ଯାହା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରିଆସିଛନ୍ତି ଯେ କିପରି ମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ । ବାବା ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାସାଥୀରେ ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦେବତା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେମାନେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ (ସତ୍ୟଯୁଗକୁ) ଆସିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହାର ହିସାବ ଆକ୍ୟୁରେଟ୍ ବାହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । କେହି କେହି ତ ଏହିଠାରେ ରହିବେ । ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବେ । ଏହି ଶୁଭ ସମୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବେ । ତେବେ ପ୍ରତି କଥାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯୋଗରେ ବସିଗଲେ ସବୁ କାମ ହୋଇଯିବ । ଘର ମିଳିଯିବ । ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା ଥିବ ତାହା ହିଁ ହେବ, ତେଣୁ ସେଭଳି ଆଶା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାକି ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମର ବୃତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଭାଇ ଭାଇର ହୋଇଯିବ । ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ସେହିଭଳି ବୃତ୍ତି ରହିବ । ଆମେ ଅଶରୀର ହୋଇ ଆସିଥିଲୁ । ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଲୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ତୁମକୁ ବାସ୍ତବରେ କାହା ସହିତ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଉପରେ ବିବାଦ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମୂଳ କଥା ହେଲା ଯୋଗ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବା । ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବାକୁ ପଡିବ ତେଣୁ କେବଳ ଏହି ଚକ୍ରକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏହାର ହିଁ ଗାୟନ ଅଛି ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଥିବ, ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି ଚାଲିଆସିଛି । ଜ୍ଞାନ ତିଳେମାତ୍ରେ ନଥିଲା । ଜ୍ଞାନ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ଯାହାକି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କେତେ ଅସାଧାରଣ, ସେଥିପାଇଁ କୋଟିକରେ କେହି କେହି ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି । ଲୌକିକ ଦୁନିଆର ଶିକ୍ଷକ କ'ଣ ଏପରି କହିପାରିବେ ଯେ ମୁଁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଟେ । ଏକଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଅଟେ । ଯାହାକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ଭାରତକୁ ମାତୃଭୂମି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ଅମ୍ବାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ହୋଇଥାଏ । ଅମ୍ବାଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ବହୁତ ବଡ ମେଳା ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ । ଅମ୍ବା ଶବ୍ଦ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧୁର ଲାଗିଥାଏ । ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଆକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, କାରଣ ମାଆ ଖୁଆଇବା ପିଇବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଅମ୍ବାଙ୍କର ବାବା ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ଇଏ ଜଗଦମ୍ବା ତ କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ କନ୍ୟା, ତାଙ୍କର ପତି ତ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ନୂଆ କଥା ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବେ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ମେଳା ଲାଗୁଛି, ପୂଜା ହେଉଛି । କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ସେବା କରୁଛ । ମମ୍ମା ଯେତେ ଜଣଙ୍କୁ ପଢାଇଥବେ ସେତେ ଆଉ କେହି ପଢାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ମମ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ବହୁତ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଭକ୍ତିରେ ତାଙ୍କର ମେଳା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲାଗିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆସି ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ତ ନିଜ ଘର ଶାନ୍ତିଧାମ ସହିତ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଏବେ ମିଳୁଛି । ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା କେତେ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର ନା । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସାଧାରଣ । ଦୁନିଆକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସବୁ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବେହଦର ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥାଏ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଖୁସୀ ବା ନିଶା ରହିଥାଏ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ । ଘରକୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବେ ନା ପିଲାମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ବର୍ସା (ସମ୍ପତ୍ତି) ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ଭୁଲି ଯାଉଛ କାହିଁକି । ମୁଁ ତୁମର ବେହଦର ପିତା, ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେବେ କ'ଣ ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ନ ଚାଲିବ ତେବେ ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କ୍ଷତି । ବାବାଙ୍କର ହାତ ଛାଡିଲ ତ ପ୍ରାପ୍ତି ବଦଳରେ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା ଶୁଭରାତ୍ରୀ । ଓଁ ଶାନ୍ତି ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଦୁନିଆରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି ସେଗୁଡିକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଖରାପ ସଂଗରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ବଜାରର ଖରାପ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ବାଇସ୍କୋପ ଅର୍ଥାତ୍ ସିନେମା ଦେଖିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରୂପକ କୋଳରେ ବସୁଥିବା ସଂଗମଯୁଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି -- ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସଂସାରରେ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଅପ୍ରାପ୍ତ ନୁହେଁ । ଯେହେତୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ସବୁ କିଛି ମିଳିଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେବେ ଅତିନ୍ଦ୍ରୀୟ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଛ, କେବେ ଖୁସି, କେବେ ଶକ୍ତି, କେବେ ଜ୍ଞାନ, କେବେ ଆନନ୍ଦ ଆଉ କେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର କୋଳର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଛ । ତେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର କୋଳ ହେଲା ଯୋଗର ଲବଲୀନ ଅବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିମଗ୍ନ ଅବସ୍ଥା । ଏହି କୋଳ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଅନେକ ଜନ୍ମର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଂସ୍କାରକୁ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏଭଳି ସୁପୁତ୍ର ହୁଅ ଯାହାକି ବାବା ତୁମ ଗୀତ ଗାଉଥିବେ ଏବଂ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ଗୀତ ଗାଉଥିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****